

Arrest

nr. 261 279 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, en wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2021 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van advocaat J. COPPENS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij reist eind 2019 met haar vader naar Nederland waarna zij samen doorreizen naar België. Verzoekende partij was op dat moment dertien jaar. Verzoekende partij verblijft bij haar meerderjarige zus in België. Haar vader keert terug naar Suriname.

1.2. Gelet op het feit dat verzoekende partij een niet begeleide minderjarige vreemdeling is wordt een voogd aangesteld op 13 juli 2020.

1.3. Op 26 oktober 2020 dient de verzoekende partij via haar voogd een aanvraag voor een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 61/15 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 15 december 2020 wordt verzoekende partij gehoord door het bestuur.

1.5. Op 11 februari 2021 vraagt het bestuur een *“family assessment”* uit te voeren in Suriname. Dit onderzoek wordt uitgevoerd door een advocatenbureau te Paramaribo.

1.6. Op 10 maart 2021 wordt het resultaat van het onder punt 1.4. gevoerde onderzoek aan het bestuur overgemaakt.

1.7. Op 19 maart 2021 maakt het bestuur het resultaat van het onderzoek ook over aan de voogd van de verzoekende partij, waarbij de voogd wordt uitgenodigd de resultaten te bespreken met verzoekende partij en eventuele opmerkingen te formuleren.

1.8. Op 27 april 2021 laat de voogd via mail de opmerkingen worden aan het bestuur.

1.9. Op 21 mei 2021 wordt het bevel tot terugbrenging (bijlage 38) getroffen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw L. G. (..), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven aan A. O. C. (..)

geboren te Paramaribo op (..) van nationaliteit Suriname,

verblijvende te (..),

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: verblijft langer in het Rijk dan in overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn met overschreden werd. Betrokkene is in het bezit van een Surinaams paspoort N°R1522598, afgeleverd te Paramaribo dd. 30/04/2019 en geldig tot 30/04/2024 + visum N°016050203. afgeleverd dd. 07/11/2019 en geldig van 20/12/2019 tot 03/02/2020 met uitreisstempel (Suriname) dd. 22/12/2019 en inreisstempel (Schiphol - Amsterdam) dd 23/12/2019.

Op 23/12/2019 komt betrokkene samen met haar vader, A. R. (..) (niet gekend bij de DVZ), via Schiphol naar België. In België neemt ze onmiddellijk intrek bij haar zus. mevrouw A. R. (..) (OVNR xxxxxxxxx - in het bezit van een F-kaart geldig tot 30/01/2024) De vader keert enkele dagen later terug naar Suriname. Uit het familiaal onderzoek blijkt dat zus A. S. (..) + kind (OVNR xxxxxxxx - illegaal verblijf) eveneens meereisde naar België.

Wanneer mevrouw A. R. (..) haar minderjarige zus wil inschrijven in de gemeente, vraagt deze op 28/01/2020 instructies aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 02/03/2020 signaleert de gemeente Hulshout de minderjarige aan de Dienst Voogdij. Omwille van een misverstand ontvangt de Dienst Voogdij de signalementsfiche op 25/06/2020. Dit is de reden waarom er pas op 13/07/2020 wordt overgaan tot de aanstelling van een voogd, Mevrouw G. L. (..).

Op 26/10/2020 dient de voogd een aanvraag in voor de toepassing van artikel 61/15 en volgende van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies en 110 undecies van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen. In deze aanvraag meldt de voogd dat betrokkene het 4de en jongste kind is in het gezin. Ze woonde in Suriname samen met haar beide ouders en broer R. (..) op een woonerf in een veilige omgeving. Op dit erf woonden eveneens zussen van de vader waardoor er sprake was van een groot familieverband, toch was de situatie er armoedig. Betrokkene ging er naar school. Het onderwijs in Suriname is slecht georganiseerd en de kwaliteit laag. Na het afstuderen is de kans op werk zo goed als nihil. Betrokkene had er geen gezondheidsproblemen. Haar 2 meerderjarige zussen S. (..) en R. (..) wonen in België en momenteel wordt betrokkene opgevangen door zus R. (..). De vader bracht zijn jongste dochter op 23/12/2019, na akkoord van dochter/zus R. (..), naar België. De reden voor betrokkene's komst naar België is om er te kunnen studeren. In België is de kwaliteit van het onderwijs veel beter en hier kan ze een menswaardig leven leiden. In Suriname zijn vele vrouwen en meisjes verplicht zich te prostitueren om aan geld te komen. Vele jongeren gaan er roven of doen aan pickpocketing om zo aan een beetje inkomen/eten te komen. Ook het gebruik van drugs is een groot probleem onder de jongeren. Wanneer betrokkene terugkeert naar Paramaribo, komt ze in zeer precarie omstandigheden terecht. Zelf is haar pupil erg tevreden dat ze in België kan studeren en hoopt hier haar leven te kunnen uitbouwen. Het was immers haar wens om naar hier te komen.

Gelet artikel 61/16 van de wet van 15/12/190 en de bepalingen onder artikel 110 septies van het Koninklijk Beluik van 08/10/1981 wordt betrokkene samen met haar voogd uitgenodigd voor een interview op 15/12/2020. Tijdens dit interview verklaart betrokkene het volgende:

- Haar vader werkt als leraar en wil steeds het beste voor zijn gezin. Haar moeder vervoert leerlingen met een beperking en ondersteunt altijd het gezin. Haar ouders hebben jaren gespaard zodat ze naar België kon komen.
- Het leven in Suriname is erg moeilijk en de levenssituatie is er erg slecht. Haar vader wou dit leven niet voor haar. Jongeren belanden in de prostitutie, doen aan webcam en verdienen hier geld mee. Haar ouders wilden niet dat ze in de prostitutie zou belanden, ze wilden niet dat ze op een negatieve manier aan geld zou komen.
- Hun woning, in Suriname, staat op een erf. Op dit erf staan 2 huizen, een kangoeroewoning (alles gelijkvloer) en een woning met 2 verdiepingen. Samen met haar ouders en broer woonde ze op de bovenste verdieping. De woning had een balkon, een woonkamer, 2 slaapkamers en een keuken. Er was elektriciteit, water, internet en een tv aanwezig.
- Met het geld dat haar vader, moeder en tante W. (..) verdienden, werd iedereen van eten voorzien. Wanneer haar vader geen geld had, kookte tante W. (..) voor iedereen en omgekeerd. Ze is nooit met honger gaan slapen.
- Ze ging naar de Sanatam Dharm school en zat in het 1ste mulo. Haar resultaten waren er goed en ze heeft nog steeds contact met 2 vrienden van haar school via WhatsApp.
- Na schooltijd tekende ze veel en hielp ze haar moeder in het huishouden.
- Ze is heel blij dat ze in België is. In Suriname wist ze niet waarvoor ze studeerde want ze zou er toch geen werk vinden.
- Ze heeft 2x per dag contact met haar ouders en daarom mist ze haar ouders niet.
- De school in België verschilt erg met deze in Suriname, hier heb je computers.
- In België tekent ze ook veel en ze wil graag naar de tekenschool gaan.
- Wanneer ze zou moeten terugkeren naar Suriname, loopt ze achter op school en zal ze haar 1ste mulo opnieuw moeten doen. Ze zal er moeilijk werk vinden en wanneer ze geen werk vindt, zullen haar ouders haar moeten verzorgen.
- Ze is niet bereid terug te keren naar haar ouders in Suriname.
- Wanneer ze een verblijf in België krijgt, zal ze haar best doen, haar school afmaken en tandarts worden. Ze wil haar ouders trots maken en ze financieel helpen. Wanneer ze verblijf krijgt, wil ze haar ouders opzoeken in Suriname.

Om duidelijkheid te krijgen over de familiale en sociaaleconomische situatie van de ouders in Suriname wordt er beroep gedaan op een advocatenbureau in Suriname - Paramaribo. Stichting AvondRechtPoli (SARP). Zij voeren in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek en spreken met diverse partijen. Op basis van hun interviews en bezoeken stellen zij een rapport op dat werd overgemaakt aan de DVZ op 12/03/2021. (toegevoegd aan administratief dossier dd. 18/03/2021). In het rapport staan volgende objectieve vaststellingen:

- De vader groeide op in armoede en heeft zichzelf beloofd om zijn kinderen beter ontplooiingskansen te bieden. Dit leidde tot het vertrek van zijn dochter R. (..) naar Nederland en nadien naar België. Na het vertrek van R. (..) stelt O. (..) zich teruggetrokken op en hilde vaak. Op 23/12/2019 vertrekt de vader samen zijn dochter S. (..) + kind en O. (..) naar België.
- De ouders wonen op een perceel waarop 2 huizen staan, het ouderlijk huis en een laagbouwwooning die toebehoort aan tante W. (..). Het gezin woont op de bovenste verdieping van het ouderlijk huis.

Sinds de dochters allemaal in België verblijven, wonen er de ouders, broer R. (..) en het meerderjarig neefje D. (..) met zijn vrouw en kind.

- In de buurt komen tienerzwangerschappen en vroege schoolverlaters vaak voor. Drugsgebruik en diefstal zijn er ook niet vreemd. Er zijn hangjongeren die meisjes lastigvallen. Om deze reden had de moeder haar kinderen graag om zich heen, teneinde ze te beschermen tegen het gevaar. De moeder was vaak thuis en was het grootste deel van de tijd bezig met de opvoeding en verzorging van haar kinderen.

- De vader werkt als leraar. In de maand januari kreeg hij 645945 SRD uitbetaald (inclusief overuren) + maandelijks 1500 SRD via zijn bijbaan als lasser. De moeder werkt als begeleidster zorgvervoer bij een Nationaal Vervoersbedrijf en heeft een brutoloon van 2707 SRD per maand. Tante W. (..) werkt als ambtenaar bij het Ministerie van Sociale Zaken en Volkshuisvesting. Alle andere volwassenen wonende op het woonerf verrichten eveneens arbeid en kunnen dus hun eigen boontjes doppen ter voorziening in hun levensonderhoud. De kosten voor het verbruik van de nutsvoorzieningen worden gedeeld. Iedere volwassene, die werkt, levert hierin een bijdrage. Wanneer de ouderlijke woning nood heeft aan reparaties, worden ook deze kosten onderling verdeeld. Er is een goede verstandhouding tussen de bewoners.

- De ouders hebben met al hun kinderen een goede band. Er is zeker 3x per dag contact tussen O. (..) en haar ouders. O. (..) wil immers graag weten hoe het met haar ouders en familie gaat. Ook met tante W. (..) is er regelmatig contact. Broer R. (..) heeft zo goed als dagelijks contact met zijn jongere zusje via WhatsApp of video Call.

- Volgens de vader zou een terugkeer de carrière van O. (..) in de weg staan. Indien ze toch terug moet, zullen de ouders de opvoeding en verzorging terug op zich nemen, zoals ze altijd hebben gedaan. De moeder zegt dat een terugkeer voor financiële problemen in het gezin zal zorgen. Wat betekent dat haar opleiding/carrière en haar toekomst verloren zullen gaan. O. (..) zal hier emotioneel erg onder lijden. Tante W. (..) verklaart dat een terugkeer een achteruitgang zou betekenen voor haar nichtje en broer R. (..) zegt dat zijn jongere zusje niet wil terugkeren omdat ze er wil studeren en haar ouders financieel wil helpen met het bouwen van een eigen woning.

- O. (..) ging tot haar vertrek naar school.

Op 19/03/2021 wordt de voogd in kennis gesteld van dit rapport. Ze maakt op 27/04/2021 een reactie over waarin ze het volgende meldt: De foto's tonen overduidelijk de armoedige toestand van het huis. O. (..) had, als opgroeiende tiener, geen privacy, ze moest een kamer delen en kon onmogelijk studeren wegens gebrek aan een eigen studieplek. De buurt waar O. (..) woont is volks en onveilig. Verschillende bronnen spreken van geweld, drugsgebruik, inbraken, tienerzwangerschappen. Daarenboven is O. (..) een tienermeisje waardoor ze meer risico loopt. Het onderwijs in Suriname is ondermaats. In tijden van Corona is er voor een grote groep geen mogelijkheid tot afstandsonderwijs wegens geen toegang tot tablet/computer of stabiele wifi. Het is zo goed als zeker dat O. (..) haar schooljaar moet overdoen wanneer ze terugkeert waardoor ze nog meer achterop geraakt. Bovendien gaat het advocatenkantoor helemaal niet in op de mogelijkheden tot verder studeren. Er wordt in het rapport niets vermeld over een ziekte-uitkering indien de vader niet meer kan gaan werken.

Eveneens O. (..) en zus R. (..) geven, via de voogd, een reactie op het SARP-rapport. Ze vinden dat het verslag veel te rooskleurig is voorgesteld. De elite klasse heeft het goed en voor de gewone mens wordt niets gedaan. De overheid investeert niet in jongeren en er zijn geen sociale voorzieningen aanwezig in Suriname. Zo worden zieke en gehandicapte mensen aan hun lot overgelaten. Bovendien heeft niet iedereen recht op een pensioen

Rekening houdend met de resultaten van het onderzoek ter plaatse, de verklaringen van betrokkene, het standpunt van de voogd en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier kan er niet gesteld worden dat de duurzame oplossing voor betrokkene in België ligt.

Conform Artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan de duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties. De Vreemdelingenwet dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgische grondgebied bevinden en voor wie er geen opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst, hetgeen hier geenszins het geval is. Er bestaat geen twijfel dat er nog steeds opvang en verzorging aanwezig is in het land van herkomst en dit bij de ouders. Deze zijn gelokaliseerd (..) te Paramaribo) en er is meermaals per dag contact (vader: +xxxxxxxx & moeder' +xxxxxxxxxx).

Conform artikel 9 en 10 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind is er geen enkele bevoegde instantie die in deze beslist heeft dat een scheiding tussen de ouder(s) en kind dient opgelegd te worden. Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. De ouders zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van hun minderjarige dochter, net zoals zij dit gedaan hebben in het verleden tot aan haar komst naar België. General Comment nr 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden in uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is.

Uit de verklaringen van betrokkene evenals uit het SARP-rapport blijkt dat de hoofdreden voor de komst van betrokkene en verder verblijf in België van economische aard zijn en dit met het oog op betere toekomstperspectieven.

Uit de resultaten van het onderzoek ter plaatse blijkt echter dat er in Suriname bij de ouders voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging. Ondanks de schijnbaar moeilijke omstandigheden waarin de ouders zich zouden bevinden, is het niet onmogelijk voor hen om in te staan voor de zorg en opvang van hun dochter, net zoals zij dit in het verleden deden tot aan haar komst in België en zoals ze dit nog steeds doen voor hun zoon R. (...). Hierbij dient toegevoegd dat beide ouders aan het werk zijn en een maandelijks inkomen hebben. Bovendien kan het gezin rekenen op de aanwezigheid en steun van een uitgebreid familiaal netwerk. Uit het SARP-rapport blijkt dat alle volwassenen, wonende op het erf, arbeid verrichten en een goede relatie hebben. Iedereen staat steeds klaar om elkaar (financieel) te helpen. Ook worden de gemeenschappelijke kosten gedeeld door alle werkende volwassenen. Conform artikel 74/16 van de vreemdelingenwet kan aldus gesteld worden dat er bij terugkeer voldoende adequate opvang en verzorging aanwezig is en dat de gezinssituatie van die aard is dat betrokkene er opnieuw in kan worden opgenomen, dat een terugkeer naar haar ouders zelfs wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om betrokkene te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Bovendien zijn de ouders bereid hun dochter opnieuw op te vangen bij een terugkeer. Hierbij dient benadrukt dat economische elementen in overweging worden genomen bij het bepalen van de duurzame oplossing, maar dat artikel 61/17 uitdrukkelijk stelt dat de gezinshereniging als duurzame oplossing voorrang krijgt overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het IVRK, in het land waar de ouders zich legaal bevinden. In dit verband kan dus niet gelezen worden dat socio-economische omstandigheden dienen te worden afgewogen alvorens de gezinshereniging bij de ouders in het land van oorsprong als duurzame oplossing te voorzien.

Met betrekking tot de reactie van de voogd en de kinderen zelf dd. 27/04/2021 dat het rapport de situatie 'Vee/ te rooskleurig voorstelt, waarschijnlijk om een mooi beeld te geven van Suriname en de heersende klasse'. wordt opgemerkt dat er geen aanwijzingen zijn die toelaten de waarachtigheid en objectiviteit van de feiten weergegeven in het SARP-rapport in twijfel te trekken. Tevens wordt vastgesteld dat de voogd geen objectieve feiten aanbrengt die toelaten de lokale situatie zoals beschreven in het rapport te betwisten.

Uit de aanvraag van de voogd, de verklaringen van betrokkene en de resultaten weergegeven in het SARP-rapport blijkt dat één van de redenen waarom betrokkene zich permanent in België wil vestigen te maken heeft met de betere mogelijkheden op educatief vlak. Na haar studies zou het moeilijk zijn om werk te vinden, de kwaliteit van het onderwijs zou er ondermaats zijn en bij een terugkeer naar Suriname zou ze haar 1ste mulo moeten overdoen. Ook hier kan gesteld worden dat bovenstaande argumenten niet opwegen tegen de aanwezigheid van de ouders in het land van herkomst. Het simpele feit dat de studiemogelijkheden in Suriname niet van hetzelfde niveau zijn als in België rechtvaardigt geenszins het migratieproject van de minderjarige. De specifieke bepalingen overeenkomstig artikel 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de NBMV indien de duurzame oplossing in België ligt. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Hierdoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980. Voor haar vertrek ging betrokkene alle dagen naar school, ze verklaart nog steeds contact te hebben met 2 van haar schoolvriendinnen. Bovendien bevestigt het SARP-rapport dat betrokkene bij een terugkeer haar school kan hervatten (p.16 - document toegevoegd aan administratief dossier dd 18/03/2021). Er zijn geen aanwijzingen aanwezig in het dossier die stellen dat zij haar studies niet succesvol zou kunnen afwerken in haar land van herkomst. Niets weerhoudt haar ervan om na het behalen van haar middelbaar diploma, volgens de geijkte procedures van de vreemdelingenwet, een aanvraag in te dienen om haar hogere studies als tandarts aan te vatten in België.

De voogd haalt de onveilige buurt aan en stelt dat verschillende bronnen verwijzen naar geweld, drugsgebruik, inbraken en tienerzwangerschappen in de buurt. Evenwel doen dergelijke externe omstandigheden geen afbreuk aan de vaststelling dat de ouders in staat zijn voor hun kinderen te zorgen en dat de ouderlijke aanwezigheid in het hoger belang van de minderjarige is. Het is de opdracht en verantwoordelijkheid van de ouders om met de middelen tot hunner beschikking een stabiele omgeving te creëren voor hun kinderen en de sociaaleconomische problemen van het thuisland op zich vormen onvoldoende reden voor migratie naar een ander land. Daarnaast kan gesteld worden dat de verklaring als zou betrokkene mogelijk in de toekomst het slachtoffer worden van bovenstaande, louter hypothetisch is en enkel berust op persoonlijk vermoedens die niet op objectieve elementen zijn gebaseerd.

Conform artikel 13 van het IVRK en General Comment nr. 12 van het VN Kinderrechtencomité heeft betrokkene het recht op vrije meningsuiting. De verklaring van betrokkene waarin zij expliciet de wens uit om in België te blijven en met wens terug te keren, wordt meegenomen in deze beslissing. De argumenten die worden aangedragen vermogen evenwel niet om een verblijf in België toe te kennen. Het is niet omdat betrokkene zelf de wens uit om hier te blijven dat dit ook effectief in zijn hoger belang is.

Gezien de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit het artikel 8 EVRM gezien zij voor haar komst altijd samen met haar ouders in Suriname verbleef en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar gezin. Momenteel verblijft betrokkene bij haar meerderjarige zus. R. (..), die in 2016 Suriname verliet en naar Europa reisde. Op dat moment was betrokkene 10 jaar oud. De zus figureert slechts recent als belangrijkste zorgfiguur hetgeen niet opweegt tegen de jarenlange zorg en het gezinsleven dat betrokkene bij haar ouders mocht ervaren. Alle elementen in het dossier wijzen erop dat de meest duurzame band die met haar ouders is.

Rekening houdend met bovenstaande en conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar Suriname voorop alwaar zij kan herenigd worden met haar ouders en de rest van het gezin.

In het kader van een vrijwillige terugkeer kan de voogd voor zijn pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en re-integratie van een organisatie zoals IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekenen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE EN ENIG MIDDEL

-Schending van artikel 61/14, 61/17, 61/18, 74/13 en 74/16 van de Vw, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 62 VW en in de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK en artikel 24 GW.

Op 26 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in voorzien in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet.

Dit betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en de minderjarige te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de Vreemdelingenwet definieert de "duurzame oplossing" als volgt:

"2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;". Artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind."

Artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

- hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document."

Het is bijgevolg de taak van verwerende partij om een individueel onderzoek te voeren naar de duurzame oplossing. Een bevel tot terugbrenging kan pas afgeleverd worden indien vaststaat dat de duurzame oplossing de terugkeer naar of gezinshereniging in een ander land is. Zolang er twijfel bestaat, dient er overeenkomstig artikel 61/18 van de Vreemdelingenwet een verblijfsvergunning afgeleverd te worden.

Relevant zijn ook de artikelen 74/13 en 74/16 van de Vreemdelingenwet.

Hierin worden een aantal voorwaarden geschetst waaraan verwerende partij moet voldoen, vooraleer er een bevel tot terugbrenging kan worden genomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land »

Verder wordt in artikel 74/16 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat verweerder zich moet vergewissen van garanties qua opvang en tenlasteneming in het land van herkomst MET INACHTNAME VAN HET HOGER BELANG VAN HET KIND. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige."

Relevant in casu is verder het General Comment n° 6 van het Comité voor de Rechten van het Kind, dat specifiek handelt over de behandeling van niet begeleide minderjarige vreemdelingen.

Het Comité stelt in paragraaf 20 expliciet dat een Staat hiertoe een omvattende en duidelijke inschatting moet maken van de identiteit van het kind, de nationaliteit, de opvoeding, de etnische, culturele en

linguïstische achtergrond evenals specifieke kwetsbaarheden van het kind wanneer ze een beslissing neemt met betrekking tot dit kind:

"20. A determination of what is in the best interests of the child requires a clear and comprehensive assessment of the child's identity, including her or his nationality, upbringing, ethnic, cultural and linguistic background, particular vulnerabilities and protection needs. "

Vrije vertaling

Om te bepalen wat in het belang van het kind is, is een duidelijke en uitvoerige beoordeling nodig van de identiteit van het kind, met inbegrip van zijn nationaliteit, opvoeding, etnische, culturele en linguïstische achtergrond, bijzondere kwetsbaarheden en beschermingsbehoeften ".

Paragraaf 84 stelt dat in het geval van terugkeer naar het herkomstland dit slechts mag indien het in het belang van het kind is. Om hiertoe te besluiten dient er rekening gehouden te worden met onder andere de sociaal -economische omstandigheden in het land van herkomst, de mening van het kind, de duur van de afwezigheid van het land van herkomst en de integratie in de maatschappij hier:

"84. ... Return to the country of origin shall in principle only be arranged if such return is in the best interests of the child. Such a determination shall, inter alia, take into account:

- The safety, security and other conditions, including socio-economic conditions, awaiting the child upon return, including through home study, where appropriate, conducted by social network organizations;
- The availability of care arrangements for that particular child;
- The views of the child expressed in exercise of his or her right to do so under article 12 and those of the caretakers;
- The child's level of integration in the host country and the duration of absence from the home country;
- The child's right "to preserve his or her identity, including nationality, name and family relations" (art. 8);
- The "desirability of continuity in a child's upbringing and to the child's ethnic, religious, cultural and linguistic background"(art. 20)."

Vrije vertaling :

Terugkeer naar het land van herkomst wordt in beginsel alleen geregeld indien dit in het belang van het kind is. Bij die vaststelling wordt onder meer rekening gehouden met:

- De veiligheid, zekerheid en andere omstandigheden, met inbegrip van de sociaal-economische omstandigheden, waarin het kind bij zijn terugkeer zal verkeren, onder meer door middel van een eventueel huisonderzoek, uitgevoerd door organisaties uit het sociale netwerk;
- de beschikbaarheid van opvangmogelijkheden voor het kind in kwestie;
- De mening van het kind, geuit in de uitoefening van zijn of haar recht om dat te doen krachtens artikel 12 en die van de verzorgers;
- De mate van integratie van het kind in het gastland en de duur van de afwezigheid uit het land van herkomst;
- Het recht van het kind "op het behoud van zijn identiteit, met inbegrip van nationaliteit, naam en familiebetrekkingen" (art. 8);
- De "wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en in zijn etnische, godsdienstige, culturele en taalkundige achtergrond" (art. 20).

Paragraaf 85 stelt onomwonden dat bij gebrek aan (informatie over) zorg in het herkomstland er geen terugkeer mag plaatsvinden zonder dat een degelijke opvang bij terugkeer wordt gegarandeerd:

"85. In the absence of the availability of care provided by parents or members of the extended family, return to the country of origin should, in principle, not take place without advance secure and concrete arrangements of care and custodial responsibilities upon return to the country of origin. "

Vrije vertaling :

"85. Indien er geen zorg beschikbaar is die door ouders of leden van de uitgebreide familie wordt verstrekt, dient terugkeer naar het land van herkomst in beginsel niet plaats te vinden zonder vooraf zekere en concrete regelingen te treffen inzake zorg- en voogdijverantwoordelijkheden bij terugkeer naar het land van herkomst. "

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde het bovenstaande in haar arrest nr. 136 353 van 15 januari 2015.

Het belang van het kind wordt eveneens onderstreept door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 18 juli 2013 met nr. 106/2013 met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de Vreemdelingenwet waar het Hof heeft gesteld dat "de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008. "

Het Hof overweegt dat het begrip "duurzame oplossing", zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de Vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt:

"Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ».

Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.

Daarbij concludeert het Hof dat "artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding."

Gelet op het gegeven dat deze bepalingen uitdrukkelijk handelen over minderjarige kinderen en hun toekomst, dient verweerder zeer zorgvuldig na te gaan welke duurzame oplossing in een individuele situatie het best aan de orde is.

Uit de bovenstaande bepalingen blijkt dat de dienst MINTEH er toe gehouden is om een onderzoek te voeren naar de gezinssituatie in het land van herkomst. Er kan slechts besloten worden dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Albanië indien er garanties zijn over een adequate zorg en opvang. Daarbij moet ook gekeken worden naar de socio-economische omstandigheden.

Zolang hierover geen duidelijkheid is, kan niet worden gesteld dat de duurzame oplossing bestaat uit een terugkeer naar Suriname

Hierna zal aangetoond worden dat verwerende partij onzorgvuldig te werk ging toen ze de bestreden beslissing nam, aangezien in casu de duurzame oplossing voor verzoeker niet gelegen is in een terugkeer naar Suriname

Verwerende partij stelt dat conform artikel 61/18 van de wet van 15/12/1980, de duurzame oplossing voor verzoeker niet in België ligt en stelt een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar zij herenigd kan worden met haar ouders.

Volgens verwerende partij worden door verzoeker geen objectieve nieuwe elementen aangevoerd die toelaten om de lokale situatie zoals beschreven in het rapport te betwisten. Deze motivering schiet echter schromelijk te kort, en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Verwerende partij ziet namelijk een aantal fundamentele zaken over het hoofd.

Vooreerst stelt DVZ dat de vrijwaring van de eenheid van gezin vooropgesteld wordt door artikel 61/17 Vw en dat er onvoldoende elementen voorliggen om dit principe in twijfel te trekken. En vervolgt dat alle elementen in het dossier erop wijzen dat de meest duurzame band die met haar ouders is en dat de zus van verzoeker nog maar recent als belangrijkste zorgfiguur figureert

Deze visie kan niet gevolgd worden

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen enkele vorm van onderzoek is verricht geweest naar het concrete zorgnetwerk van O. (...) voor haar vertrek uit Suriname.

In het bijzonder de rol van de oudere zus R. (...) in het leven van O. (...) is niet nader onderzocht;

Het onderzoek vertrekt van de premisse van de klassieke zorgfiguren zijnde moeder en vader, zonder nader onderzoek te verrichten naar eventuele andere zorgfiguren uit de directe omgeving van het kind

Verzoeker en haar zus sliepen op dezelfde kamer en hadden een bijzonder intense band waarbij R. (...) zich steeds ontfemd heeft over haar zusje terwijl haar ouders aan het werk waren

Vader was zeer vaak afwezig, weg voor zijn werk

Dit wordt nadrukkelijk vermeld door O. (...) tijdens haar gehoor: " hij heeft het wel druk werkt veel"

De reden hiervoor is niet ver te zoeken

Hij was verplicht om naast zijn vaste job als leerkracht, ook andere klussen uit te voeren teneinde in het onderhoud van zijn gezin en ruimer de familie op het erf woonachtig, te kunnen voorzien

Ook moeder verklaart allerhande handenarbeid te hebben moeten verrichten om aan extra financiën te komen om alzo het hoofd boven water te houden, ingevolge waarvan het gezinsleven zijn ups-and-downs heeft gekend (pagina 8/17)

Wanneer gevraagd wordt of ze leuke dingen doet met vader en moeder, blijkt dit beperkt tot " spelletjes spelen"

Dergelijke informatie is niet afdoende om te beoordelen wie de effectieve zorgfiguur in het dagelijkse leven van O. (..) uitmaakt.

Het feit dat de vader afwezig is voor zijn werk en moeder spelletjes speelt met haar, biedt geen afdoende inzicht in het dagelijkse leven van het meisje, op de vraag wie haar affectief ondersteunde, wie haar dagelijks omringde met emotioneel affectieve zorg

Het vertrek van R. (..) kwam voor O. (..) dan ook als een grote schok.

In het onderzoeksrapport verklaart de vader dat " vooral O. (..) zich na het vertrek van R. (..) erg teruggetrokken opstelde. Ze was vrij stil en hilde vaak, omdat zij R. (..) miste, met wie zij in Suriname een goede band gehad heeft" (pagina 5/17)

Toen haar vader, die aan de onderzoekers aangeeft hier geen goed gevoel bij te hebben gehad, O. (..) hierover aansprak, gaf zij te kennen dat ze graag naar haar zus R. (..) wilde, volgens vader de meest verantwoordelijke van al zijn kinderen.

Vader geeft aan dat hij vreest dat zijn dochter in geval van terugkeer zal hervallen in haar oud gedrag van stil en teruggetrokken zijn . (pagina 7/17)

De ouders bevestigen beiden dat beide zussen een bijzonder goede band hadden. Moeder voegt hieraan toe dat O. (..) sinds het vertrek van R. (..) vrij dagelijks met haar in contact geweest is en dat R. (..) haar steeds beloofd heeft te zullen helpen, hetgeen zij ook effectief gedaan heeft. Zij zocht een school voor haar zus en regelde de administratie zodat O. (..) meteen na haar aankomst in België kon starten met school.

Tussen beiden bestond een bijzondere emotieve band waarbij R. (..) de zorgen voor haar zusje overdag waarnam wanneer de ouders bezig waren met geld verdienen

Moeder verliet het huis reeds om u in de ochtend en was klaar om 15 uur, waarbij zij een uur onderweg was naar het werk, en dus reeds om 4 u de woonst moest verlaten

Wanneer O. (..) door MINTEH gevraagd wordt of zij haar ouders mist, antwoordt zij hierop NEE

Deze " nee" is niet zonder relevantie, integendeel, het antwoord ondersteunt de these dat niet zozeer de ouders dan wel R. (..) de belangrijkste zorgfiguur voor O. (..) vormde op affectief- emotioneel vlak voor haar vertrek, en bijkomend ook op materieel- economisch vlak sinds haar aankomst in België

Sinds haar aankomst in België neemt R. (..) alle zorgen voor haar zus O. (..) opnieuw waar.

Zij is inmiddels erkend als pleegzorger voor O. (..). (stuk 3)

Bijgevolg is het onderzoek niet grondig en afdoend genoeg gevoerd om op objectieve wijze te besluiten dat de meest duurzame band deze met haar ouders is.

Een terugkeer naar Suriname zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM nu het gezinsleven van O. (..) onmiskenbaar gevestigd is bij haar zus R. (..), die ook reeds voor haar vertrek uit Suriname een belangrijke zorgfiguur voor verzoeker uitmaakte, hetgeen blijkt uit de verklaringen terug te vinden in het onderzoek.

Ten tweede is er de woonomgeving van O. (..) in geval van terugkeer naar Suriname

DVZ verwijst in de bestreden beslissing naar de bronnen geciteerd door de voogd waarin sprake is van geweld, drugsgebruik, inbraken en tienerzwangerschappen in de buurt, om vervolgens te stellen dat het aan de ouders toekomt om met de middelen ter hunner beschikking een stabiele omgeving te creëren voor hun kinderen en dat de sociaal economische problemen van het thuisland op zich onvoldoende redenen vormen voor migratie naar een ander land

Deze visie kan evenmin gevolgd worden.

Vooreerst blijkt doorheen het onderzoek onmiskenbaar dat de familie van verzoeker in bijzonder armoedige omstandigheden leeft

De buurt waarin zij opgegroeid is en waarnaar zij zou terugkeren, is een volksbuurt die geteisterd wordt door criminaliteit en drugs

Het spreekt voor zich dat het in een dergelijke buurt, onmogelijk is om als ouder de kinderen, en in het bijzonder de meisjes, te beschermen op absolute wijze

Te meer nu de ouders van O. (..) niet over de nodige middelen beschikken, hetgeen uit het onderzoek manifest duidelijk is gebleken

Op welke wijze kunnen zij verhinderen dat er hun dochter iets overkomt als zij de straat op trekt om zich te verplaatsen naar school ?

Voor privé vervoer is geen geld, noch voor het inbouwen van veiligheid voor de kinderen

De moeder van O. (..) geeft haar bezorgdheid te kennen over het welzijn van haar kinderen waar zij verklaart dat zij graag thuis was om hen te behoeden voor gevaar, in de buurt hangen drop-outs en hangjongeren rond waarbij jongens meisjes lastig vallen/ molesteren die hun weg kruisen

Tezelfdertijd erkent moeder dat zij er niet steeds kon zijn om de kinderen te beschermen nu zij moest werken om financieel rond te komen, zodat meteen duidelijk blijkt dat de kinderen vaak zonder toezicht waren in de buurt. " Voor moeder was het naar het werk gaan en zo snel mogelijk weer naar huis, naar de kinderen" luidt het verslag - (pagina 9/17)

Ook de zoon R. (..) verhaalt over een niet al te rooskleurige buurt waarbij hij minder leuke ervaringen heeft gekend waarbij een jongen door een andere jongen werd doodgestoken, tevens heeft hij weet van jongens en meisjes die drugs gebruiken

hetzelfde geldt voor Sven die de buurt omschrijft als " rough" , er wordt volgens hem vaak gestolen, hij maakte zelf een moord mee, tienerzwangerschappen vieren er hoogtij, evenals druggebruik; " In de buurt wonen vooral mensen die het financieel moeilijk hebben en een armoedig bestaan leiden" (pagina 14/17)

In het bijzonder alarmerend zijn de uitlatingen van O. (..) inzake prostitutie

Het meisje geeft aan dat in haar familie vrouwen zich prostitueren om in hun onderhoud te voorzien:

"Mijn tantes- moederszijde- gaan bij rijke mannen om geld te verdienen, mijn nichten doen dat ook, ik wil dat echt niet -"(pagina 13/17)

Waarna O. (..) in huilen uitbarst bij MINTEH

Niettegenstaande het bijzonder alarmerend karakter van deze uitlating, is er op geen enkele wijze nader onderzoek gedaan naar de exacte draagwijdte hiervan. DVZ laat na verzoeker hierover nader te bevragen. Wat wilde het jonge meisje hiermee zeggen, waaraan refereerde zij exact, en welke risico's houdt het gedrag van haar familie in voor zichzelf? Het antwoord op deze essentiële vragen blijft uit.

Dergelijke uitlatingen getuigen van de precare situatie waarin O. (..) zich bevindt.

In aansluiting op de onveilige omgeving waar O. (..) in zou verzeild geraken, is er eveneens de economisch precare situatie van de familie in Suriname

Het dossier bevestigt de armoede omstandigheden waarin verzoeker is opgegroeid.

De buurt is onveilig voor meisjes, kent een grote werkloosheid, de sociale voorzieningen zijn er quasi onbestaande en de armoede is er bijzonder hoog.

in casu is sprake van een groot familieverband waarbij maar liefst in totaal 24 personen op het erf verblijven.

Foto's van de woonst bevestigen het aftands en armoedig karakter ervan.

De inkomsten zijn beperkt. De vader van O. (..) is de grote kostwinnaar

O. (..) geeft tijdens haar interview aan dat hij vaak afwezig was, steeds aan het werk...

Ofschoon haar vader hard werkt, kan hij "op dit moment moeilijk het hoofd boven water houden ", reden waarom hij een bijbaan moest nemen na de kantooruren.

DVZ houdt onvoldoende rekening met de fragiele medische situatie van de ouders van verzoeker als kostwinnaars.

Vader kent al jaren rugklachten die hem soms niet toelaten om te werken, en hij is bloeddruk patiënt waarvoor niet alle medicijnen worden terugbetaald.

Tevens is hij op enkele jaren van zijn pensioenleeftijd verwijderd, waarna hij niet langer het nodige inkomen kan garanderen voor zijn gezin om in hun onderhoud te voorzien.

Of hij een pensioen zal ontvangen en of dit afdoende zal zijn om in het onderhoud van zijn gezin te voorzien, is niet bekend. Het onderzoek zwijgt hier in alle talen over.

Ook de moeder van verzoeker kampt met medische klachten: zij lijdt aan glaucoom en ook haar bloeddruk is verstoord

Met andere woorden, is er geenszins sprake van enige garantie op financiële zekerheid in geval van terugkeer.

Integendeel, op heden is de financiële situatie van het gezin verder negatief geëvolueerd.

Ingevolge ernstige gezondheidsproblemen kon hij de laatste tijd zijn activiteiten niet hernemen. Zo werd hij getroffen door covid 19 en diende hij gehospitaliseerd te worden gedurende meerdere weken (stuk 4)

Zijn huidige toestand is niet gunstig, hij kampt met ernstige vermoeidheid die hem niet toelaat om zijn werkzaamheden ter hervatten, met vanzelfsprekend een grote impact op de levensstandaard van het ganse gezin, dat in grote mate afhankelijk is van zijn broodwinning

Tevens lijdt O. (..) haar vader al jaar en dag aan rugproblemen en een hoge bloeddruk.

Sinds de opname in het ziekenhuis, is de financiële last op de schouders van de moeder van O. (..) terecht gekomen.

Haar beperkt inkomen als chauffeur leerlingenvervoer volstaat niet en de opname in het ziekenhuis van haar echtgenoot heeft voor bijzonder veel stress en bijkomend tot een hoge bloeddruk geleid (stuk 4)

Bij gebrek aan inkomsten uit arbeid, kunnen gezinnen als deze van O. (..) in Suriname niet terugvallen op sociale zekerheid

DVZ dient te waken over de garantie op een gepaste opvang voor verzoeker in geval van terugkeer. Dit is in casu niet het geval.

De tante van O. (..) geeft tijdens het onderzoek aan dat de familie met een groot huisvestingprobleem kampt en dat O. (..) indien zij zou terugkeren, op een matras in de woonkamer zal moeten slapen wegens plaatsgebrek.

Behalve een eigen slaapvertrek voor een opgroeiende tiener in volle ontwikkeling, is er ook van een studieruimte voor O. (..) geen sprake. Het is er een komen en gaan van mensen, een drukte van jewelste.

Het sanitair wordt gedeeld door de ganse familie en de kinderen moeten bijzonder vroeg opstaan om van de badkamer gebruik te kunnen maken.

De vaat wordt gedaan op het erf.

O. (..) geeft tijdens haar interview aan dat zij niet alle dagen een warme maaltijd kan nuttigen, dat de maaltijden zeer vaak uit een half brood en pannenkoeken bestaan; van een gezonde gevarieerde voeding is allerm minst sprake bij gebrek aan financiële middelen.

Met andere woorden is geenszins sprake van een behoorlijke opvang en tenlasteneming aangepast aan de noden van de leeftijd van verzoeker, een tienermeisje in volle ontwikkeling. Integendeel, in geval van terugkeer komt verzoeker terecht in mensonwaardige leef- en woonomstandigheden;

Zorgwekkend is de passage in het onderzoek over de verkrachting die zich voordeed binnen de familie, waarover evenwel bijzonder kort gerelateerd wordt, en zonder dat er duidelijkheid wordt geboden of het risico op nieuwe feiten geneutraliseerd is. De dader is een zoon van de tante van O. (..), en woont voor zover duidelijk is, op het erf waar ook O. (..) woont?!

Het rapport verwijst zeer kort naar een aantal instanties die desgevallend steun kunnen verlenen aan de familie doch verder dan een opsomming komt men niet. Of er daadwerkelijk ook hulp kan bekomen worden, is geenszins duidelijk, het rapport vertoont hiaten op dit punt en zo ook de motivering in de bestreden beslissing.

Verzoeker dreigt in geval van terugkeer, een schooljaar te verliezen en zal pas na terugkeer duidelijkheid krijgen of zij de mulo school opnieuw dient af te ronden met een extra jaar. met andere woorden erkent DVZ dat in geval van terugkeer het plausibel is dat haar schoolcarrière wordt onderbroken, niettegenstaande het recht op onderwijs gewaarborgd wordt door artikel van de grondwet, artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM, artikel 28 en 29 van het IVRK en artikel 13 van het IVESCR.

De moeilijkheden van verzoeker zijn grotendeels van socio- economisch aard maar kunnen daartoe niet herleid worden wanneer met voorgaande elementen in hun onderlinge samenhang rekening wordt gehouden. Er is onderliggend sprake van een disfunctioneel gezin waar sprake is van een reel risico op schending van de integriteit van verzoeker in geval van terugkeer.

Conform artikel 74/16 tweede lid 2 VW moet de Minister of zijn gemachtigde zich ervan vergewissen dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan opgenomen worden en dat een terugkeer naar een ouder wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen.

Gelet op voorgaande elementen is hieraan niet voldaan. Zoals hoger gesteld benadrukte ook het Grondwettelijk Hof de waarborgen inzake opvoeding.

Op grond van voormelde elementen is komen vast te staan dat de ouders niet kunnen instaan voor de basisbehoeften, dat het verslag op zeer partijdige wijze werd gelezen en dat er geenszins sprake is van een zorgvuldig onderzoek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing."

2.2. De in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft in casu duidelijk de determinerende motieven aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, 1, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens worden artikelen 118 en 110septies van het vreemdelingenbesluit vermeld. Uit de bestreden beslissing blijkt verder duidelijk dat deze wordt genomen in toepassing van de

ingediende aanvraag op grond van de artikelen 61/14 - 61/25 van de vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er eerst gemotiveerd dat de verzoekende partij langer in België verblijft dan de toegelaten termijn, waarbij wordt verwezen naar het visum van de verzoekende partij dat geldig was van 20 december 2019 tot 3 februari 2020. Verder gaat de verwerende partij uitgebreid in op de aanvraag van de verzoekende partij en haar verklaringen. Zij geeft de resultaten weer van het onderzoek dat er gevoerd werd en motiveert waarom zij van oordeel is dat de duurzame oplossing voor de verzoekende partij in casu bij haar ouders in Suriname ligt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Bovendien brengt de verzoekende partij in haar middel een inhoudelijke kritiek naar voor op bepaalde van de opgegeven motieven, zodat zij er blijk van geeft de redenen te kennen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De bestreden beslissing kadert in de eerste plaats in een aanvraag die de voogd van de verzoekende partij op 26 oktober 2020 indiende in toepassing van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet. Het betreft een specifieke procedure voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen die onder meer tot doel heeft een duurzame oplossing voor de minderjarige te bepalen en hem te beschermen tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden.

Artikel 61/14 van de vreemdelingenwet definieert “duurzame oplossing” als volgt:

“2° duurzame oplossing:

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;*
- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;*
- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;”.*

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet luidt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet bepaalt:

- “Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:*
- hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;*

– *hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is. Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.*”

Uit de redactie van artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet in samenlezing met de artikelen 61/17 en 61/18 van dezelfde wet volgt aldus dat de gemachtigde voor de niet-begeleide minderjarige een duurzame oplossing dient te bepalen die bestaat uit één van de volgende onderscheiden situaties en waarbij voorrang dient te worden gegeven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin en het hoger belang van het kind:

- de gezinshereniging van de minderjarige met zijn ouders in het land waar deze ouders zich legaal bevinden;
- de terugkeer van de minderjarige naar het land van herkomst of naar het land waar de minderjarige gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, mét garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;
- de machtiging tot verblijf in België.

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 106/2013 van 18 juli 2013 het volgende gesteld heeft met betrekking tot de artikelen 61/14 en 61/17 van de vreemdelingenwet, met name dat *“de bestreden wet tot doel [heeft] het statuut van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen te verduidelijken en vast te leggen in de wet. Meer in het bijzonder schrijft die wet het bepalen van een duurzame oplossing voor die aan de situatie van elke minderjarige is aangepast en beschermt zij die laatste tegen een verwijderingsmaatregel zolang die duurzame oplossing niet is gevonden. De bestreden wet ligt dus op algemene wijze in het verlengde van artikel 22bis van de Grondwet, de artikelen 3 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008.”* Het Hof overweegt dat het begrip *“duurzame oplossing”*, zoals gedefinieerd in artikel 61/14, 2° van de vreemdelingenwet, drie gevallen omvat. Het Hof stelt: *“Hoewel het juist is dat die bepaling enkel voor het eerste overwogen geval, namelijk de gezinshereniging, uitdrukkelijk naar de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind verwijst, moet zij evenwel in samenhang worden gelezen met artikel 61/17 van de wet van 15 december 1980, dat op algemene wijze, « bij het bepalen van de duurzame oplossing », welke die ook zij, de verplichting oplegt om de artikelen 9 en 10 van het Verdrag inzake de rechten van het kind en « het hoger belang van het kind » in acht te nemen, alsook met artikel 74/16 van die wet, dat de overheid, voor de beslissing met betrekking tot de duurzame oplossing, op algemene wijze voorschrijft rekening te houden met « het hoger belang van het kind ». Met het hoger belang van het kind dient dus rekening te worden gehouden door de overheid bij het bepalen van een duurzame oplossing, welke die ook zij.”* Daarbij concludeert het Hof dat *“artikel 61/14, 2°, van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met de artikelen 61/17 en 74/16 van dezelfde wet, de terugkeer van de minderjarige naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij is gemachtigd of toegelaten tot verblijf of de gezinshereniging enkel mogelijk maakt als duurzame oplossing voor zover die terugkeer of die hereniging verenigbaar is met het hoger belang van het kind. De garanties op adequate opvang en verzorging die door de overheid in aanmerking moeten worden genomen alvorens een beslissing te nemen, omvatten bijgevolg de waarborgen inzake opvoeding.”*

2.5. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid het verloop van de procedure en de verklaringen van de verzoekende partij, alsook die van haar familie uiteengezet. Zo wordt er eerst weergegeven wat er in de aanvraag van 26 oktober 2020 werd verklaard. De verzoekende partij werd na het indienen van de aanvraag samen met haar voogd uitgenodigd voor een gehoor op 15 december 2020. Ook een deel van de verklaringen die de verzoekende partij heeft afgelegd in dit gehoor worden weergegeven. Het bestuur motiveert dan: *“Om duidelijkheid te krijgen over de familiale en sociaaleconomische situatie van de ouders in Suriname wordt er beroep gedaan op een advocatenbureau in Suriname - Paramaribo. Stichting AvondRechtPoli (SARP). Zij voeren in opdracht van de Dienst Vreemdelingenzaken een uitgebreid onderzoek en spreken met diverse partijen. Op basis van hun interviews en bezoeken stellen zij een rapport op dat werd overgemaakt aan de DVZ op 12/03/2021. (toegevoegd aan administratief dossier dd. 18/03/2021).”* In de bestreden beslissing worden verder de resultaten van het onderzoek in Suriname naar de situatie van de verzoekende partij en haar familie uiteengezet. Er blijkt verder dat deze resultaten werden overgemaakt aan de verzoekende partij en haar voogd. Zij hebben dan de mogelijkheid gehad om hierop te antwoorden en hebben van deze mogelijkheid ook gebruik gemaakt. In de bestreden beslissing wordt dit antwoord ook weergegeven.

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij deze uiteenzetting betwist. De verzoekende partij uit echter kritiek op de rest van de bestreden beslissing, namelijk de motieven waarin de verwerende partij uiteenzet waarom zij van oordeel is dat *“rekening houdend met de resultaten van het onderzoek ter plaatse, de verklaringen van betrokkene, het standpunt van de voogd en op basis van een grondige analyse van alle elementen in het dossier [...] de duurzame oplossing voor betrokkene [niet] in België ligt”*.

2.7. In de bestreden beslissing wordt er gesteld dat de verzoekende partij door haar voogd dient te worden teruggebracht naar Suriname daar zij langer op het grondgebied verblijft dan toegelaten en omdat de duurzame oplossing wordt gelokaliseerd in het land van herkomst, waar de verzoekende partij opgevangen en verzorgd kan worden door haar ouders, waarbij verwezen wordt naar artikel 61/14, 2°, tweede streepje van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij is het echter niet eens met deze beoordeling en stelt dat er in casu onvoldoende rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

2.8. In zoverre verzoekende partij betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd naar het concrete zorgnetwerk van verzoekende partij in Suriname en dat geen rekening werd gehouden met de bijzondere rol van haar zus R. kan zij niet gevolgd worden.

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij sinds haar komst naar België eind 2019 inwoont bij haar oudere zus en dat deze de zorg voor verzoekende partij thans op zich neemt. Het loutere feit dat er tussen beide zussen een zeer goede relatie is, maakt evenwel niet dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij in België ligt. Immers blijkt uit het gevoerde onderzoek dat de ouders van verzoekende partij steeds de zorg voor verzoekende partij op zich hebben genomen in het herkomstland. Zo blijkt al uit de aanvraag ingediend door de voogd van verzoekende partij zelf dat *“O. woonde bij haar ouders, in een veilige omgeving”* en verder dat verzoekende partij aldaar in een groot familieverband leefde. De reden waarom verzoekende partij naar België is gekomen is omdat de kwaliteit van het onderwijs hier beter is en betere leefomstandigheden. In de aanvraag wordt verder erkend dat er *“dagelijks via Whatsapp contact met de ouders in Paramaribo (is)”* en wordt eraan toegevoegd: *“Op deze wijze blijft de warme band tussen ouders en kinderen behouden, weegt het gemis minder en blijven de ouders haar moreel steunen, bijv. i.v.m. school.”*

Zoals voorts duidelijk blijkt uit het gevoerde onderzoek hebben de ouders van verzoekende partij het beste voor met al hun kinderen. Zo heeft de vader hard gespaard om verzoekende partij naar België te krijgen omdat haar ontplooiingskansen hier groter zouden zijn. De zus R. is ook jaren geleden vertrokken om die reden. Verder stelde de vader dat hij *“met al zijn kinderen een goede band (heeft)”*. Verder wordt gesteld: *“Vader R. (...) heeft daarnaast vrijwel dagelijks contact met zijn dochters in België en praten zij over het leven in Suriname en aldaar, zij stimuleren elkaar dan om zich te blijven inzetten om de door hun gestelde doelen te bereiken. Ook met O. (verzoekende partij) heeft vader goede gesprekken en gaat zij haar doelen achterna. O. bezoekt volgens vader de school aldaar, maar hij weet niet precies welke en in welke klas zij zit. Vader verneemt wel van haar dat het goed gaat op school, het anders studeren is, zij zich gelukkig voelt en niet terug wilt naar Suriname.”* Inzake een eventuele terugkeer van verzoekende partij naar Suriname blijkt: *“Volgens vader R. (...) zou hij het erg vinden als O. (...) terug moet naar Suriname. Hij denkt dat zijn dochter dan weer in het oude gedrag zal vervallen van stil en teruggetrokken zijn en zou hij dit niet kunnen aanzien. Daarnaast zal zulks haar carrière in de weg staan. Hij hoopt derhalve dat O. (...) in België mag blijven wonen. Indien zij toch terug moet zal hij tezamen met zijn vrouw haar opvoeding en verzorging ter hand nemen, zoals zij dat altijd al gedaan hebben.”* Uit de verklaringen van de moeder van verzoekende partij blijkt verder het volgende: *“Vader is naar zijn kinderen toe altijd streng geweest. Hij heeft ze geleerd om toekomstgericht te denken. Hij heeft ze in dit kader steeds alle steun verleend bij hun studie en hen aangemoedigd deze af te ronden en succesvol te zijn. Volgens moeder is zijzelf altijd oplettend en nauw betrokken geweest bij de schoolactiviteiten van de kinderen. Dit is tot op heden het geval. Zij vindt het daarnaast niet nodig om doelloos rond te trekken en is daarom meestal aan huis te vinden met de kinderen. Voor haar is een baan hebben oftewel een beroep uitoefenen net zo belangrijk als de verzorging van haar kinderen. Moeder heeft voornamelijk voor de kinderen gezorgd. Zij heeft tevens altijd gewerkt, waardoor het hun qua welzijn wat beter verging.(...)”* Meer specifiek wat verzoekende partij betreft, vertelde de moeder dat zij steeds een goede band hebben gehad en dat verzoekende partij altijd verteld heeft dat zij graag een studie tot tandarts wil volgen en dat deze niet in Suriname gedaan kan worden. Verder stelde zij: *“sinds haar vertrek vrij dagelijks met elkaar in contact (te zijn) geweest”* en: *“Volgens moeder O. (...) hebben zij als ouders elke dag contact met O. (...), zeker 3 keer per dag, omdat het kind nog altijd wil weten hoe het*

met hen en de familie ter plaatse gaat. Ook vertelt zij over hoe de dag geweest is. O. (...) (...) Voor wat een eventuele terugkeer van O. betreft, zegt moeder, zal het voor hen financieel problemen opleveren. Met veel moeite lukt het hun thans te sparen, waardoor ze een enkele keer in de mogelijkheid zijn R. (...) te helpen bij de zorg van O. (...). Hoewel R. (...) dit graag zelfstandig doet, geeft de moeder aan dat de zorg van O. (...) ook haar verantwoordelijkheid is. Een eventuele terugkeer van O. (...) naar Suriname zal tevens betekenen dat haar opleiding/carrière, haar toekomst verloren zal gaan en zal het kind, emotioneel bekeken, hieronder erg lijden."

Ook de broer van verzoekende partij verklaarde: *"De meisjes waren voorts nooit alleen thuis, er was altijd een volwassene aanwezig."* en dat zijn band met verzoekende partij altijd goed geweest is en hij haar mist waardoor er vrijwel dagelijks contact is via whatsapp en video call.

Verzoekende partij zelf verklaarde tijdens haar gehoor dat zij naar België kwam om te studeren en om een menswaardig bestaan te leiden en dat haar ouders *"erg lang gespaard en (...) veel overuren gewerkt (hebben) om een enkel vliegtuigtickets te kunnen betalen. Dit heeft heel wat opoffering gekost"*.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat tussen verzoekende partij en haar ouders wel degelijk een sterke affectieve band bestaat, getuige daarvan het dagelijks contact en de verklaringen waaruit de sterke betrokkenheid van de ouders bij de opvoeding van verzoekende partij blijkt. De stelling van verzoekende partij dat zij haar ouders niet mist, gaat ook volledig in tegen de verklaringen dat zij dagelijks meermaals contact met haar ouders heeft en in de aanvraag ook gesteld wordt: *"Er is dagelijks via Whatsapp contact met de ouders in Paramaribo. Op deze wijze blijft de warme band tussen ouders en kinderen behouden, weegt het gemis minder (eigen onderlijning) en blijven haar ouders haar moreel steunen, bijv. i.v.m. school."*

Het loutere gegeven dat verzoekende partij ook een sterke band heeft met haar zus R. en zij deze miste na diens vertrek uit Suriname in 2016 maakt niet dat daardoor dient gesteld te worden dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij in België zou liggen. Immers is de werkelijke reden van de komst naar België niet zozeer het gemis van zus R. maar wel de betere socio-economische vooruitzichten voor verzoekende partij in België. Dit alles neemt echter niet weg dat uit onderzoek gebleken is dat verzoekende partij adequate opvang en verzorging heeft in het herkomstland bij haar ouders en dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij in Suriname ligt bij haar ouders. Bovendien blijkt uit de aanvraag dat de mentale gezondheid van verzoekende partij goed is. Uit niets blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland haar mentaal welbevinden werkelijk dermate zal verstoren nu duidelijk blijkt dat zij aldaar een warme familiale omkadering kent via haar ouders en andere naaste familieleden, dat zij ook daar naar school kan en, zoals de verwerende partij erop wijst, zij na haar middelbare studies steeds een aanvraag kan indienen om hogere studies in België aan te vatten. Het contact met haar zus in België kan verzoekende partij voorts ondermeer onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Verzoekende partij kan niet ontkennen dat voor haar komst naar België haar ouders de zorg voor haar op zich namen. Alleszins blijkt geenszins dat de ouders hun verantwoordelijkheid ten aanzien van verzoekende partij niet opnamen waardoor de zus R. de zorg van verzoekende partij op zich moest nemen. Het loutere feit dat verzoekende partij en haar zus R. tot diens vertrek uit Suriname in 2016 samen een kamer deelden en zij steeds een intense band hebben gehad, maakt niet dat de zus R. moet gezien worden als voornaamste of onmisbare zorgfiguur. In een familiale context is het immers niet onlogisch dat een sterke band bestaat tussen zussen en dat de oudste zus zich ontfremt over de jongere zus. Evenwel doet dit geen afbreuk aan het feit dat de ouders in casu de voornaamste zorgfiguren blijken. Ook waar verzoekende partij erop wijst dat haar vader veel afwezig was omwille van zijn werkzaamheden, slaagt zij er niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van het gevoerde onderzoek. Immers blijkt uit het gevoerde onderzoek dat de vader zeer betrokken is bij de opvoeding van de kinderen en blijkt uit diens verklaringen dat hij in de weekends niet werkt maar thuis is. Ook uit de verklaringen van de moeder van verzoekende partij blijkt de betrokkenheid van de vader, vooral wat betreft de schoolactiviteiten. Verder blijkt dat de moeder van verzoekende partij uitdrukkelijk verklaard heeft dat zij voornamelijk voor het gezin gezorgd heeft nu een beroep uitoefenen voor haar even belangrijk is als de verzorging voor de kinderen. Ook verklaarde de broer van verzoekende partij dat de meisjes nooit alleen thuis gelaten werden maar dat er altijd een volwassene aanwezig was.

Wanneer voorts uit het gevoerde onderzoek blijkt dat de ouders zich steeds verantwoordelijk hebben gedragen in de opvoeding van verzoekende partij en zij hun rol als ouder ter harte namen en bovendien nog steeds nemen, ziet de Raad niet in waarom nog verder zou moeten uitgediept worden wat de rol van de zus R. is in het leven van verzoekende partij. De loutere wens van verzoekende partij om in

België te kunnen verblijven bij haar zus R., waarvan niet betwist wordt dat zij daarmee een goede band heeft en zij deze miste, maakt niet dat afbreuk kan gedaan worden aan de vaststelling dat de ouders van verzoekende partij steeds de voornaamste zorgfiguren zijn geweest in Suriname en dat zij ook bereid zijn deze verantwoordelijkheid opnieuw op zich te nemen bij terugkeer van verzoekende partij naar Suriname.

De Raad kan de verzoekende partij geenszins volgen waar zij stelt dat uit het onderzoek niet gebleken is wie de effectieve zorgfiguren in Suriname zijn in haar leven. Het gegeven dat de verzoekende partij haar leven in België wenst uit te bouwen en dat haar zus haar die mogelijkheid zou kunnen geven en ook bereid is dit te doen, doet aan voorgaande geen afbreuk.

2.9. Verzoekende partij is het voorts oneens met de bevindingen inzake haar woonomgeving in Suriname. Verzoekende partij wijst erop dat de buurt waarin zij is opgegroeid geteisterd wordt door criminaliteit en drugs en het onmogelijk is voor ouders om de kinderen hiertegen te beschermen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet betwist dat in de buurt tienerzwangerschappen, vroege schoolverlaters, druggebruik en diefstal voorkomen. De verwerende partij wijst er evenwel op: *“Evenwel doen dergelijke externe omstandigheden geen afbreuk aan de vaststelling dat de ouders in staat zijn voor hun kinderen te zorgen en dat de ouderlijke aanwezigheid in het hoger belang van de minderjarige is. Het is de opdracht en verantwoordelijkheid van de ouders om met de middelen tot hunner beschikking een stabiele omgeving te creëren voor hun kinderen en de sociaaleconomische problemen van het thuisland op zich vormen onvoldoende reden voor migratie naar een ander land. Daarnaast kan gesteld worden dat de verklaring als zou betrokkene mogelijk in de toekomst het slachtoffer worden van bovenstaande, louter hypothetisch is en enkel berust op persoonlijk vermoedens die niet op objectieve elementen zijn gebaseerd.”*

Zoals duidelijk blijkt uit het gevoerde onderzoek ter plekke verklaarde de vader van verzoekende partij te wonen in een volksbuurt die, zoals andere volksbuurten in Suriname, niet zonder de nodige ongemakken is. Blijkens het verslag van het onderzoek stelde de vader: *“Het is een kinderrijke omgeving, waarin tienerzwangerschappen en vroege schoolverlaters vaak voorkomen. Ook druggebruik is aldaar aan de orde, diefstal in mindere mate. Prostitutie in de omgeving is bij hem daarnaast niet bekend. Hij begeleidt zijn kinderen in deze ter voorkoming van narigheden, maar is het volgens vader geen gemakkelijke taak. Hij vraagt hen daarom zo veel mogelijk om te gaan met vrienden die hen optrekken. Op de vraag aan de vader of wij moeten vrezen in zijn woonwijk langs te komen in verband met het verrichten van het noodzakelijk huisbezoek, geeft hij lachend aan dat het weer niet zo erg is. Wij kunnen er vrijelijk en in rust vertoeven als we er langs komen.”*

Ook de moeder van verzoekende partij werd gehoord inzake de woonwijk. Uit haar verklaringen blijkt: *“In de omgeving toekomstweg, waarin ook de Boegroestraat staat, zitten er volgens moeder O. (..) veel drop-outs en hangjongeren, die zich ophouden op de hoeken van de straten, vooral voor supermarkten in de omgeving. Deze jongeren vallen dan de meisjes lastig, die hun weg doorkruisen. Heb je als meisje een andere opstelling naar hun toe, dan wordt je door hen gemolesteerd en uitgescholden.”*

De verklaringen van de tante van verzoekende partij aangaande de woonwijk werden als volgt weergegeven: *“Voor wat de negatieve beoordeling van de buurt betreft, zegt zij dat de jongens onderling voetballen en geen kwaad uithalen. Vader die een geziene voorbeeldfiguur is in de buurt, zou bovendien het uithalen van kattenkwaad niet goedkeuren. Hij zou de jongens hierover direct terecht wijzen. Zij verwijst in dit kader naar een andere buurt cq. omgeving dichtbij van de Boegroestraat, waarin de kinderen, meestal jongens, zeer grof zijn in hun benaderingswijze en zelf het geweld niet schuwen. Zij zorgen ervoor dat ook hun omgeving negatief veroordeeld wordt. De Boegroestraat is volgens tante zelf een vrij rustige woonomgeving en hebben zij met enkele burens, die in de straat wonen goed contact.”*

De broer van verzoekende partij verklaart aangaande de woonwijk het volgende: *“Voor wat de buurt betreft vertelt R. (..) dat hij er vrienden heeft, met wie hij voetbalt op een speelveld dat toebehoort aan het Korps Brandweer Suriname. De woonwijk is volgens R. (..) niet al te rooskleurig, maar probeert hij er het beste van te maken. Hij heeft daarnaast ook minder leuke ervaringen in de buurt gehad, waarbij een jongen een andere met een mes heeft dood gestoken. Hoewel het jaren terug gebeurd is, kan hij zich dit herinneren of het gisteren heeft plaats gevonden. Hij kent verder geen gevallen van roof of prostitutie in de omgeving. Volgens R. (..) weet hij wel dat er jongeren zijn, zowel jongens als meisjes, die drugs gebruiken.”*

De halfbroer van verzoekende partij verklaarde aangaande de woonomgeving Boegroestraat: *“Hij vindt de buurt ‘rough’, de straattaal voor zwaar. Er wordt volgens hem vaak gestolen. Hij heeft eens, jaren terug, zelf een moord aldaar meegemaakt. Hij was toen nog vrij jong. Volgens hem viert het fenomeen tienerzwangerschap ter plekke ook hoogtij. Over prostitutie kan hij niet veel vertellen, omdat hij zulks niet echt heeft gemerkt. Wel weet hij dat jongens en meisjes in de buurt drugs gebruiken. In de buurt wonen veelal mensen, die het financieel moeilijk hebben en een armoedig bestaan leiden.”*

Uit de verklaringen van de naaste familie van verzoekende partij blijkt aldus dat een genuanceerd beeld over de buurt wordt verteld. Zo gaat het om een volksbuurt die wel problemen kent, maar uit niets blijkt dat de buurt dermate onveilig is dat verzoekende partij aldaar gevaar loopt bij terugkeer. Nogmaals herhaalt de Raad dat de ouders steeds hun verantwoordelijkheid naar hun kinderen hebben opgenomen en hen ook trachten te behoeden voor onheil waarbij het belang van onderwijs steeds onderstreept werd. Verder werd verzoekende partij ook nooit alleen gelaten en was er steeds een volwassene aanwezig. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat haar ouders niet in staat zijn haar veiligheid te garanderen. Het betoog van verzoekende partij dat zij mogelijk in de prostitutie terecht zal komen, dit terwijl uit de verklaringen van de familieleden blijkt dat er hen geen gevallen van prostitutie gekend zijn, kan niet overtuigen. Dit alles nog temeer in het licht van de vaststelling dat (vrijwel) alle volwassenen arbeid verrichten, zo ook de naaste vrouwelijke familieleden van verzoekende partij, meer bepaald haar moeder en haar tante, en niet blijkt dat zij zich moeten inlaten met prostitutie om in hun onderhoud te voorzien. Verder blijkt dat de ouders steeds in staat zijn geweest om financieel in te staan voor de opvoeding van de kinderen.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt zijn beide ouders aan het werk en hebben zij een maandelijks inkomen. Daarnaast blijkt ook een groot familiaal netwerk waarop gerekend kan worden.

Inderdaad blijkt uit de verklaringen van de ouders van verzoekende partij dat beiden werken, dat het wel financieel moeilijk is maar dat ze met elkaars loon redelijk het leven tegemoet kunnen. Verder worden de kosten voor nutsvoorzieningen gedeeld met de andere familieleden. Er blijkt niet dat de ouders niet kunnen instaan voor de essentiële behoeften van de kinderen. Het gegeven dat er geen geld is om leuke dingen te doen met het gezin zoals de vader aangeeft doet aan voorgaande geen afbreuk. Eveneens blijkt dat er op het erf - dat eigendom is - twee huizen staan en dat het gezin op de bovenste verdieping woont van het ouderlijk huis, hetgeen bestaat uit drie slaapkamers, een eetzaal, een woonkamer en een keuken. De sanitaire voorziening is beneden. Voor haar vertrek naar België betrof verzoekende partij een slaapkamer met haar twee zussen, die eveneens in België verblijven. Thans slaapt de broer in deze kamer. Uit het huisbezoek blijkt dat alles in het huis een plekje heeft om het voor de bewoners leefbaar te maken.

Verzoekende partij toont niet aan dat haar ouders de financiële draagkracht niet hebben om voor haar te zorgen. Het loutere feit dat de buurt waarin zij wonen armoede kent en hun woonst eveneens armoedig is, wat herstellingen kan gebruiken en verzoekende partij bij een terugkeer een slaapkamer zou moeten delen alsook de sanitaire voorzieningen, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat uit het onderzoek gebleken is dat opvang en verzorging in het herkomstland aanwezig is in de vorm van de ouders. Er blijkt niet dat de ouders hun dochter niet opnieuw adequaat kunnen opvangen en dat de enige optie is dat verzoekende partij zou moeten slapen op een matras in de woonkamer. Verder blijkt ook niet dat verzoekende partij in de onmogelijkheid is te studeren. Uit het onderzoek is inderdaad gebleken dat de woonsituatie druk kan zijn, maar dat de kinderen studeren wanneer het stil is om hen heen, veelal in de avond. Dat de woonsituatie verzoekende partij niet verhindert om te studeren, blijkt ook uit haar schoolresultaten in Suriname.

Evenmin kan uit het gevoerde onderzoek blijken dat verzoekende partij qua voeding tekort gedaan werd. De Raad herhaalt dat uit het omstandig onderzoek de sterke betrokkenheid van de ouders bij de opvoeding van verzoekende partij gebleken is en dat de moeder verklaarde vaak thuis te zijn en bezig te zijn met de opvoeding en verzorging van de kinderen. Er blijkt geenszins dat er sprake is van een dermate tekort aan financiële middelen waardoor de elementaire basisvoorzieningen zoals voedsel niet konden en kunnen voorzien worden.

2.10. Waar verzoekende partij nog betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de fragiele gezondheidstoestand van de ouders, blijkt uit het onderzoek dat de vader wel bloeddrukpatiënt is en hiervoor medicijnen krijgt, maar dit hem niet verhindert te werken. Ook blijkt hij soms rugklachten te hebben, maar daarvan stelde hij dat hij het op dergelijke momenten wat rustiger aan doet. Ook de moeder verklaarde een bloeddrukpatiënt te zijn en hiervoor medicijnen te nemen maar geenszins blijkt

dat dit haar verhindert te werken. Zo blijkt ook uit de verklaringen van de tante dat deze de verklaringen van de vader bevestigt en dat de moeder niet klaagt over haar gezondheid zodat zij ervan uitgaat dat deze geen noemenswaardige klachten heeft. Ook de zoon R. haalde de rugklachten van zijn vader aan en het feit dat beide ouders bloeddruk patiënten zijn maar kende verder geen andere lichamelijke klachten van zijn ouders.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt geenszins uit de aangehaalde fysieke problematiek dat dit de ouders verhindert financieel in te staan voor de zorg van hun kinderen. Ook de bij het verzoekschrift gevoegde medische attesten doen niet anderszins besluiten. Het loutere feit dat de vader omwille van een COVID-19 besmetting was opgenomen in het ziekenhuis en de moeder een matige hoge bloeddruk heeft en glaucoom waarvoor zij oogdruppels krijgt, maakt niet dat daaruit enige arbeidsongeschiktheid naar voren komt waardoor de ouders financieel niet meer zouden kunnen instaan voor verzoekende partij. Het betoog dat de vader thans niet zou kunnen werken, wordt door geen enkel medisch stuk onderschreven. Het stuk vier betreft immers slechts een medisch attest dat gewag maakt van een opname van 19 mei 2021 tot en met 25 mei 2021 en dat het lichamelijk onderzoek heeft uitgewezen dat de vader niet ziek oogt. Er zijn op dat moment wel klachten van koortsgevoel, koude rillingen, hoofdpijn, spierpijn, diarree, veranderde smaak en reuk en hoesten bij diep inademen, hetgeen symptomen van een COVID-besmetting zijn. Evenwel blijkt niet dat de vader thans deze problemen nog ervaart of minstens in die mate dat deze hem verhinderen opnieuw te werken en (mede) financieel in te staan voor het gezin.

Verder bereikt de vader pas binnen zeven jaar de pensioengerechtigde leeftijd en is verzoekende partij op dat moment al meerderjarig zodat de Raad de meerwaarde van dit betoog niet inziet, dit alles nog naast de vaststelling dat uit de verklaringen van de vader geenszins blijkt dat hij geen pensioen zal ontvangen. Integendeel, uit diens verklaringen blijkt eerder dat hij al uitkijkt naar zijn pensioen.

2.11. Waar verzoekende partij meent dat er onvoldoende onderzoek werd gedaan naar de verklaringen over de verkrachting die zich binnen de familie voordeed, blijkt evenwel uit het plaatsbezoek dat er zich inderdaad twee jaar geleden een verkrachting binnen de familie voordeed door een neefje op een nichtje van vijf jaar maar dat de dader door de kinderrechter berecht werd en een jaar heeft gezeten in het Jeugd Correctie Centrum. De grote ruzie die toen binnen de familie ontstaan is, is inmiddels uitgepraat en bijgelegd en er heerst weer rust. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de broer R. dat na die feiten de ouders erg waakzaam zijn geweest naar de zussen toe en benadrukt hij dat *“de meisjes waren voorts nooit alleen thuis, er was altijd een volwassene aanwezig. Zulks, vanwege het feit dat de ouders op hun hoede waren, voornamelijk nadat zijn neefje zich vergrepen had aan een nichtje.”* Zoals blijkt uit het onderzoek werd de dader gestraft voor de gepleegde feiten en zijn de ouders ook waakzaam naar de meisjes toe om het risico op nieuwe feiten uit te sluiten. Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat onvoldoende onderzoek werd gedaan of zij bij terugkeer al dan niet zelf risico loopt om slachtoffer te worden van dergelijke feiten.

2.12. De verzoekende partij stelt voorts wel dat niet blijkt dat de opgesomde instanties ook daadwerkelijk hulp kunnen verlenen, maar zij toont geenszins op concrete wijze aan dat de hulp die de instanties waarvan sprake in het rapport kunnen bieden, slechts theorie is. Dit nog naast de vaststelling dat – toen de verzoekende partij in Suriname verbleef – haar ouders zelf in staat waren te voorzien in haar opvoeding en er geen gegevens voorliggen dat dit thans anders zou zijn.

2.13. Waar verzoekende partij betoogt dat haar schoolcarrière zal onderbroken worden, kan zij niet gevolgd worden. Zo blijkt uit het rapport dat verzoekende partij thans in België het middelbaar volgt, maar nog geen specifieke studierichting. Bij terugkeer naar Suriname zal zij haar scholing in Suriname kunnen hervatten. Aangezien zij evenwel haar muloschool niet had afgerond bestaat de kans wel dat zij, gezien haar leeftijd, opnieuw op de muloschool wordt geplaatst ter afronding hiervan. Of zij, omwille van de opleiding in België, toch naar de middelbare school in Suriname kan, zal het Ministerie van Onderwijs, Wetenschap en Cultuur bekijken of toetsen bij terugkeer. Bijgevolg kan niet gesteld worden dat verzoekende partij haar schoolcarrière onderbroken zal worden bij terugkeer naar Suriname. Of zij al dan niet al het middelbaar in Suriname kan aanvatten, zal onderzocht worden bij terugkeer. Dit loutere gegeven maakt evenwel niet dat het recht op onderwijs wordt geschonden, zoals de verzoekende partij tracht voor te houden. Verzoekende partij slaagt er met haar kritiek niet in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing dat: *“Uit de aanvraag van de voogd, de verklaringen van betrokkene en de resultaten weergegeven in het SARP- rapport blijkt dat één van de redenen waarom betrokkene zich permanent in België wil vestigen te maken heeft met de betere mogelijkheden op educatief vlak. Na haar studies zou het moeilijk zijn om werk te vinden, de kwaliteit van het onderwijs*

zou er ondermaats zijn en bij een terugkeer naar Suriname zou ze haar 1ste mulo moeten overdoen. Ook hier kan gesteld worden dat bovenstaande argumenten niet opwegen tegen de aanwezigheid van de ouders in het land van herkomst. Het simpele feit dat de studiemogelijkheden in Suriname niet van hetzelfde niveau zijn als in België rechtvaardigt geenszins het migratieproject van de minderjarige. De specifieke bepalingen overeenkomstig artikel 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 laten toe een tijdelijke machtiging tot verblijf toe te kennen aan de NBMV indien de duurzame oplossing in België ligt. Nergens voorzien deze bepalingen een toekenning van een tijdelijk verblijf in België met het oog op het volgen van onderwijs. Hierdoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de wet van 15/12/1980. Voor haar vertrek ging betrokkene alle dagen naar school, ze verklaart nog steeds contact te hebben met 2 van haar schoolvriendinnen. Bovendien bevestigt het SARP-rapport dat betrokkene bij een terugkeer haar school kan hervatten (p.16 - document toegevoegd aan administratief dossier dd 18/03/2021). Er zijn geen aanwijzingen aanwezig in het dossier die stellen dat zij haar studies niet succesvol zou kunnen afwerken in haar land van herkomst. Niets weerhoudt haar ervan om na het behalen van haar middelbaar diploma, volgens de geijkte procedures van de vreemdelingenwet, een aanvraag in te dienen om haar hogere studies als tandarts aan te vatten in België.”

2.14. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt geenszins dat haar gezin in Suriname disfunctioneel is. Het tegendeel is eerder waar. De ouders blijken zeer betrokken bij de opvoeding van hun kinderen en slagen er ook in te waken over hun welzijn. Er blijkt niet dat er geen adequate opvang en zorg in het herkomstland aanwezig is. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij bij haar ouders in Suriname ligt.

2.15. Bij het bepalen van de duurzame oplossing en bij uitbreiding elke beslissing die een minderjarig kind aangaat, heeft het hoger belang van het kind een primordiaal belang.

Het hoger belang van het kind wordt gereflecteerd in meerdere internationale mensenrechtenbepalingen, zoals bijvoorbeeld artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Zo is het vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 van het EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99). Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van een uitwijzing onderzoeken om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang.

Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Hierbij kan ook worden verwezen naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden.

Deze bepaling luidt als volgt:

“De rechten van het kind:

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, par. 12).

Uit al deze verdragsbepalingen blijkt dat er – in functie van het hoger belang van het kind – de voorkeur aan moet worden gegeven om het gezin samen te houden, dan wel om het kind te herenigen met het gezin. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij hieromtrent ook het volgende: *“Een scheiding met de ouders kan slechts in geval van ernstig misbruik, verwaarlozing of mishandeling gerechtvaardigd worden. De ouders zijn nog steeds verantwoordelijk voor de zorg en opvang van hun minderjarige dochter, net zoals zij dit gedaan hebben in het verleden tot haar komst naar België. General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité omtrent artikel 3 van het IVRK onderstreept nogmaals het belang van de eenheid van het gezin, die dient hersteld te worden indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en benadrukt vervolgens dat de scheiding tussen ouders en kind enkel overwogen kan worden uitzonderlijke gevallen, hetgeen hier niet aan de orde is.”*

Uit voormelde General Comment blijkt globaal het belang van de eenheid van het gezin die dient te worden hersteld indien de band tussen kind en ouders verbroken werd wegens migratie en dat de scheiding tussen ouders en kind enkel kan overwogen worden in uitzonderlijke gevallen wanneer er sprake is van verwaarlozing, het in de steek laten van het kind of indien er sprake is van risico voor de veiligheid van het kind. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat indien het de wil van de ouders en het kind is, om van elkaar gescheiden te worden omwille van economische redenen, de staten hieraan gevolg dienen te geven. De Raad wijst er nog op dat uitdrukkelijk wordt voorzien dat louter economische redenen geen rechtvaardiging kunnen zijn voor de scheiding van ouders en kind.

De bestreden beslissing stelt dus de gezinshereniging van verzoekende partij met haar ouders voorop. De feitelikheden op grond waarvan dit besluit is genomen ondersteunen de vaststelling dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij bij haar ouders in Suriname ligt die haar adequate opvang en zorg kunnen geven.

Een hereniging van verzoekende partij met haar ouders is, in het kader van het hoger belang van het kind, de meest aangewezen oplossing. Immers blijkt uit voorgaande uiteenzetting dat het belang van het kind twee aspecten inhoudt: het behouden van de eenheid van het gezin en het welzijn van het kind. Er blijkt dat de bestreden beslissing rekening houdt met deze twee aspecten om te besluiten dat verzoekende partij het best kan worden herenigd met haar ouders. In casu kan er geen abstractie gemaakt worden van de concrete gegevens die voorliggen, met name dat de ouders van verzoekende partij aanwezig zijn in het land van oorsprong, zij aldaar een woning hebben en beide ouders voor het gezinsinkomen zorgen. Nergens uit de stukken van het administratief dossier of uit het verzoekschrift blijkt dat de socio-economische omstandigheden van de ouders in Suriname dermate precair zijn dat zij niet meer in staat zullen zijn om voor de verzoekende partij te zorgen. Het gegeven dat de socio-economische omstandigheden van de zus van verzoekende partij in België beter zijn, doet hieraan geen

afbreuk. Evenmin biedt het Kinderrechtenverdrag een grondslag om een machtiging tot verblijf uit te reiken aan een minderjarige louter omdat diens socio-economische kansen in een meer ontwikkeld land groter zijn dan in haar land van herkomst alwaar haar ouders nog woonachtig zijn, over een eigen woning beschikken en beiden tewerkgesteld zijn.

De verzoekende partij toont met haar uitgebreid betoog op geen enkele wijze aan dat het situeren van een duurzame oplossing in het land van herkomst waar zij kan herenigd worden met haar ouders onder de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden, strijdig is met het belang van het kind.

Gelet op het voorgaande, komt het niet kennelijk onredelijk over dat de verwerende partij tot de vaststelling komt dat er in casu voldoende garanties zijn op opvang en zorg door haar ouders in het land van herkomst, zoals wordt vereist in artikel 74/16 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont met haar kritiek het tegendeel niet aan.

2.16. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij ook geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk wanneer zij terugkeert naar Suriname om haar ouders te vervoegen. Gelet op het feit dat de ouders van de verzoekende partij gelokaliseerd zijn, dat zij in haar opvang en verzorging kunnen voorzien en dat louter economische redenen op zich onvoldoende zijn om de duurzame oplossing in België te situeren, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom het gezinsleven dat zij met haar zus onderhoudt dient te primeren op het gezinsleven met haar ouders. Daarenboven heeft het EHRM inzake immigratie er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de motivering dat: *“Gezien de leeftijd van betrokkene en de beperkte duur van haar verblijf in België, maakt een terugkeer naar het land van herkomst ook geen schending uit het artikel 8 EVRM gezien zij voor haar komst altijd samen met haar ouders in Suriname verbleef en dus weegt het privé- en gezinsleven tot nog toe opgebouwd in België niet op tegen datgene dat zij zal verderzetten bij haar gezin. Momenteel verblijft betrokkene bij haar meerderjarige zus. R. (.), die in 2016 Suriname verliet en naar Europa reisde. Op dat moment was betrokkene 10 jaar oud. De zus figureert slechts recent als belangrijkste zorgfiguur hetgeen niet opweegt tegen de jarenlange zorg en het gezinsleven dat betrokkene bij haar ouders mocht ervaren. Alle elementen in het dossier wijzen erop dat de meest duurzame band die met haar ouders is.”*

2.17. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet die de lidstaten verplicht om rekening te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat in casu de belangen van het kind in aanmerking werden genomen, gelet op het voorgaande.

2.18. Met haar betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.19. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER